

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XVII. Vt mortuo Alexandro Alexandriae Episcopo, Athanasius ejus hortatu Episcopatum suscepit. Narratio de eodem Athanasio dum adhuc puer esset: quòd sacerdos fuerit à semetipso edoctus, & quòd ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

τοῦτον εἶναι τὸν κληρονομηθέντα, ἐν τῇ ἰδίᾳ
 παρὸς ἡμᾶς παρ' αὐτῆς διὰ τὰ ἐπιστολῶν καὶ
 τῶν εἰς πρόσωπον διαλέξεων πεπληροφρη-
 μένοι μὴ τοῦτον εἶναι εἰς ἐπίκλησιν ἡ ἀγία
 ἡμῶν σὺν ὁμοῦ, ὅσα ἀντιλείποντες, ἀλλὰ συν-
 πνεύμονι τοῖς παρ' ἡμῶν ἠκειωμένοις, καὶ
 διὰ τὰ γράμματα πλεροφροδωρῶν τῶν
 συναλάσεων ἐ τῶν ὁμοίων βαρέως φέ-
 ροις, ἀλλὰ τῶν ἰσωνοιῶν τ' αἰρέσεως ἀπο-
 δεικνύοντες εἰς τὴν κατὰξιώσιν νῦν γενεῖς
 πρόσωπον ἐπαναλαβῆν ἡμᾶς, ἐξελθεῖν ἐν ἀπα-
 ρητοσύνῃ, ἀκολουθεῖν τοῖς παρ' ἡμῶν
 κειμένοις, καὶ ὅτε αὐτὸν τὸν ἐπὶ τέτοις
 ἐναγόμενον ἐδοξεν ἡμῶν τῇ διλαθείᾳ φι-
 λωθεῖν ἀπέλαθ', καὶ ἀνακαλέσασθαι ἀποπῶν
 ὅτι πρὸς κένεσιν εἶναι ὑποδύνας ἀνακληθῆναι,
 καὶ ἀπολογισαμένους ἐφ' οἷς διεβάλλετο ἡμᾶς
 ἐπισηπῶν καθ' ἑαυτῶν ἐν δόξῃ τὸν ἐλεγχόν
 κατὰξιώσασθαι ἐν, ὡς ἀρμόζει τῇ φιλοφροσύνῃ
 ἡμῶν διλαθείᾳ, καὶ τὸν θεοφιλέστατον βασι-
 λέα ὑπομνήσασθαι, καὶ δέησας ἡμῶν ἐγχεῖσθαι,
 καὶ θάψον βασιλεύσασθαι ἅ ἡμῶν ἀρμόζοντα
 ἐφ' ἡμῶν ὡς ἐμὴν αὐτοῖς δισέβειός τε καὶ θεό-
 γνητον μελεμελήθησαν, καὶ ἅς αὐτῶν ἐκκλη-
 τὰς ἀπέλαθον.

A debamus, illum qui accusatus fuerat
 ejusmodi esse; cum partim ex iis quæ ad
 nos per literas scripterat, partim ex ejus
 sermonibus in conspectu nostro habitis
 compertum haberemus, illum talem
 non esse. Quod si sanctissimo Concilio
 vestro satisfactum est, non repugnantes,
 sed consentientes iis quæ à vobis decre-
 ta sunt, etiam hoc libello consensum no-
 strum confirmamus; non quidem tædio
 exilii, sed ut suspicionem vitemus hæ-
 reseos. Nam si in conspectu vestrum
 nos venire patiemini, invenietis nos in
 omnibus concordēs, & decretis vestris
 mordicus inhaerentes: quando & cum
 ipsum qui ob ista accusabatur, placuit
 reverentiæ vestræ humaniter tractare,
 & ab exilio revocare. Porro absurdum
 fuerit, cum is qui reus esse videbatur,
 revocatus sit, seque de illis quæ ipsi ob-
 jiciebantur, purgaverit; nos silere, &
 argumentum adversus nosmetipsos ul-
 tro suppeditare. Vos ergo, sicut reve-
 rentiam vestram Christi amantissimam
 decet, Imperatorem Deo charissimum
 admonere dignemini, eique preces no-
 stras offerre, & in nostra causa, ea quæ
 vobis congruunt maturè decernere.
 C Hoc igitur modo Eusebius & Theo-
 gnus penitentiam egerunt, & Ecclesias
 suas recuperarunt.

Κεφ. ιζ'

CAPUT XVII.

Ὅτι τὸ ἀλεξάνδρου τελειώσαντος ἀλεξάνδρου, ἀθανάσιος
 ἐπιστολῆς ἐκείνου λαμβάνει τὸν θρόνον, καὶ διήκοντες αὐτῷ
 τὸν εἰς αὐτὸν αὐτῶν, ὅτι αὐτοὶ ἰδαντὸν ἦν ἱερέως, καὶ
 φιλέμενον τὸν μεγαλῶν ἀντιπῶν.

Uti mortuo Alexandro Alexandria Episcopo,
 Athanasius ejus hortatu Episcopatum suscepit.
 Narratio de eodem Athanasio dum adhuc puer
 esset: quod sacerdos fuerit à semetipso edoctus,
 & quod carus fuerit Antonio.

Ὅτι δὲ τῶν τὸν χρόνον, μέλλων τὸν
 ἑαυτοῦ ἐπίσκοπον ἀλεξάνδρου, ἀθανάσιον
 ἐπίσκοπον, διὰ δόχον αὐτῆς κα-
 τὰ τὸν ἀθανάσιον, θείαις παρορμήσεσιν, ὡς
 ἔγιναι, ἐπ' αὐτὸν ἀγαγόντων ἡμῶν ἐπὶ
 τὸν ἀθανάσιον φασὶν ἀποφυγεῖν πρὸς ἠθῆ-
 ναι, καὶ ἀκούσασθαι βασιλέως πρὸς ἀλεξάνδρου,
 ἡμῶν ἐπισκοπῆν ὑποδέξασθαι καὶ μαρτυρεῖ ἀπο-
 λλάμενος ὁ σὺς ὡς λέγων, ὅσα ὀκνῶ καὶ
 μὴ ταῦτα παρῆμιν ἢ δυσέβεια, ἀλλὰ πρῶ-
 του ἡμῶν ἐπὶ τὸν μακρόν διδάσκαλον τῶν
 ἀδελφῶν ἀπὸ τῆς καὶ ὅσα παρῶν συνήγο-
 ρος, ὡς παρῶν παῖς, ἐπὶ τὰ καὶ ἐπὶ αὐτὸν,
 ὡς ἡκεῖ ἐπὶ τῶν τῆς ἐπισκοπῆς διαδοχῶν,
 πολλῶν ἡμῶν ἀποφυγῆς χρεσάμενον, καὶ θεὸν

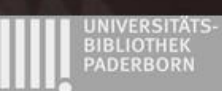
SUB idem tempus Alexander Episco-
 pus Alexandria, cum ex hac vita
 migraturus esset, Athanasium successo-
 rem reliquit: divinis ut equidem arbi-
 trator jussionibus ad eum designandum
 impulsus. Etenim Athanasius ipse fu-
 gam paravisse dicitur, & per vim ab
 Alexandro coactus esse ut Sacerdotium
 susciperet. Cujus rei testis est Apollina-
 rius Syrus, ita dicens. Post hæc vero
 impietas bellum inferre non cessat. Sed
 primum quidem contra beatum hujus
 viri doctorem armatur: & hic tanquam
 filius patri adjutor aderat. Deinde vero
 contra hunc ipsum, tunc cum ad Epi-
 scopatus successionem venit, fuga qui-
 dem diu multumque usus: Dei autem
 N n n

auxilio repertus , quemadmodum & A
beato viro qui Episcopatum ei tradidit,
divinis indiciis præmonstratum fuerat,
non alium quam hunc successeorem
ipsum fore. Nam cum is ex hac vita vo-
cicaretur, & jam morti vicinus esset, Atha-
nassium absentem nominatum vocare
cæpit. Et cum alter ejusdem nominis
qui illic aderat , vocanti respondisset;
illic quidem nihil dixit , quippe quem
non vocabat. Rursus vero vocare per-
sistit. Cumque id sæpius fieret, is qui-
dem qui aderat silentio transmitteba-
tur; designabatur vero is qui aberat.
Quin & Prophetico spiritu beatus Ale-
xander ita locutus est : Effugisse te cre-
dis, Athanasi. Non effugies : signifi-
cans scilicet eum ad certamen vocari.
Et Apollinarius quidem de Athanasio
istâ scribit. Ariani vero asserunt, mor-
tuo Alexandro, tam eos qui ipsi, quam
eos qui Melitio adherabant , inter se
communicasse : congregatosque ex
Thebaide & ex univèrsa Ægypto quin-
quaginta quatuor Episcopos , dato sibi
in vicem jurejurando statuisse , ut com-
muni suffragio eligeretur is qui Alexan-
drinam Ecclesiam administraturus es-
set : sed septem Episcopos ex eorum
numero , violato jurejurando , præter
reliquorum omnium voluntatem clam
ordinasse Athanasium : eaque de causâ
multos tum ex plebe , tum ex clericis
Ægypti, communionem ejus refugisse.
Ego vero, hunc virum non absque Dei
nutu ad Sacerdotium pervenisse existi-
mo, utpote eloquentia simul & intelli-
gentia pollentem , & ad resistendum
infidiis adversariorum idoneum : cu-
jusmodi virum illa præcipue tempo-
ra requirebant. Fuit certe ad concio-
nes Ecclesiasticas , & ad Sacerdotii
munus obeundum aptissimus , & ab ine-
unte ætate in hujusmodi rebus *αὐτοδι-
δακτος*, ut ita dicam, apparuit. Denique
adhuc impuberi istud ei accidisse fertur.
Publicum ac solenne festum ingenti
pompa quotannis celebrant Alexandri-
ni, eo die quo Petrus ipsorum olim Epi-
scopus Martyrium consummavit. Hunc
igitur diem festum aliquando celebrans
Alexander, qui tunc ipsorum erat Epi-
scopus , peractis missarum solennibus,
expectabat eos qui unâ cum ipso pran-
suri erant. Cumque solus esset, oculos
convertit ad mare. Illic visis eminus
pueris, qui in litore ludentes, Episcopi

ἢ ἀνευρεθεὶς, ὡς καὶ τῶ μακαρίου ἀδελφῶ
τῶ ἐπισκοπῆν ἐγχεύσαντι προδεδωκότων
θείας δηλώσει, ἔχ' ἕτερον ἐσῶται το
διάδοχον ἠέτον ἐκαλεῖτο μὲν γὰρ ἐκ τῶ
βίβ' ἠδὴ ὁ πρὸς ἀπαλλαγῆν τυγχάνων
ἀθανάσιον ὀνομασίμην παρὸν τὰ καλῶς
ὡς ὁ παρὸν ὀμώνυμῳ ὑπήκουε τῆ κλησῆ
πρὸς μὲν ἧτον ἀπεσιώπα, ὡς ἐπίτο
καλῶν. αὐτὸς δὲ ἐχεῖτο τῆ κλησῆ καὶ
ταῦτο πολλὰς ἐγένετο, ἀπεσιώπατο μὲν
παρὸν. ἐδηλώτο δὲ ὁ μὴ παρὸν καὶ πρὸ
Φητικῶς ἔλεγεν ὁ μακαρεῖο ἀλέξανδρο
Β ἄθανάσιε νομίζεις ἐπιτεφυγῆναι ὅτι κα
φοβῆ ὁ δηλῶν ὡς πρὸς τὸν ἀγῶνα ἐκαλεῖ
το ταῦτα μὲν ἀπολλινάριο γράφει καὶ
ἀθανάσις· οἱ ὅτι τῆς θείας αἰρέσεως ἐ
γούσιν, ὡς ἀλέξανδρος τελευτήσαντος
ἐκονῶντι ἀγγέλοις οἱ τὰ ἀλέξανδρου κα
μελίτις φρονήσεις· συμελθόντες τὸ ἐπι
καίδο καὶ τῆς ἀλλης αἰγυπτίης πενήκτου κα
τέσσαρες ἐπίσκοποι, ἐνωμότως συνέστη
κοιῆ ἡσῶ αἰρεῖσθαι τὸν ὀφειλοῖσθαι τῶ
ξανδρείων ἐκκλησίαν ἐπιτροπείαν ὅτι
κῆσαντας δὲ ἐπέτα τινες τῶν ἐπισκόπων πα
ρὰ τῶ πάντων γνώμην κλέψαι τῶ ἀθα
C νασίς χρεδόνιαν· καὶ διὰ τῆτο πολλὰς τῶ
λαοδ, καὶ τῶν ἀνα τῶ αἰγυπτιῶν κλη
κῶν, ἀποφυγῆν τῶ πρὸς αὐτὸν κωνσταν
ἐγὼ ὁ πείθομαι τὸν ἀνδρα ἱστον, ὡς ἀθῶ
παρελθῆν ἐπὶ τῶ δεχεμεσωνίη, λέγῃ τῶ
καὶ νοῦν ἱκανόν, καὶ πρὸς ἐπιέλας ἀπὸ τῶ
οἰς μάλισά ὀ καὶ αὐτὸν ἐδέτο καίρις ἐγῶ
ἢ ἐκκλησιαστικὸς ὅτι μάλισα, ἔπειτα
ἐπαῖσαι ἐπισηδῶσαι, ἐν νέῃ, ὡς ἐπί
αὐτοδιδακτος τοῖς τῶ φανείς ἀμελῆσαι
προσήβω γενομένω, ὅδε φασὶν ἐπ' αὐτῶ
D βεβηκέναι· δημηδέη καὶ σφοδρα δει
πρὸν πατήγεσθαι νύ ἀγούσιν ἀλέ
δρείς, τῶ ἐπισηῖαν ἡμέραν τ' μαρίνας
τες ἱεγενομένε παρ' αὐτοῖς ἐπίσκοπος τῶ
τῆν τὲ ἐπιβλῶν ἀλέξανδρῳ, ὅτε τῶ οὐκ
σίας ἠγέμενος, ἠδὴ τὴν λείχεργίαν πληρώσας
σάκεμενε τὸς ἀμα ἀπὸ μέλλουσας δευ
καθ' αὐτὸν ὁ διάγων, τὸς ὀφθαλμοῖς ἐ
ἐπὶ τῶ θάλασσαν ἰδὼν ὁ πόρρωθεν ἀπὸ
αἰγιαλὸν παῖδας παίζοντας, καὶ ἐπιστά

μιμουμένους καὶ τὰ τῆς ἐκκλησίας ἔθνη, ἔφ' ὅσον ἀκύνιδων ἔωρα τὴν μίμησιν, ἠδὲ τῆ θείᾳ, καὶ τοῖς γνωμιόμοις ἔχαιρον· ἐπεὶ δὲ καὶ τῶν ἀπορρήτων ἠΨαντο, ἔταραχθῆ καὶ μετακαλεσάμενοι τοὺς ἐν τελείᾳ κλήρου, ἐπέδραξε τοὺς παῖδας· καὶ συλληφθέντας αὐτοὺς ἀχθῆ καὶ κελύσας, ἐπυνθάνετο τίς αὐτοῖς ἦν ἡ παρσία, καὶ ποδαποὶ οἱ ἔπι ταύτῃ λόγῳ καὶ προέξεις· οἱ δὲ, δέισαντες, τὰ πρῶτα ἠγωνιῶτο· ἐπιμέναντι δὲ αὐτῷ τῇ βασάνῳ, καλεμίνυσαν ἐπίσκοπον μὲν καὶ δεχηγὸν γνῶναι τὸν ἀθανάσιον βαπτιστῶν δὲ παρ' αὐτῷ πᾶσι τῶν ἀμνήτων παίδων· οὗς ἐπιμελῶς ἀνέκελευεν ἀλέξανδρον, τί μὲν αὐτοὺς ἤρετο ἢ ἐποίησεν ὁ τῆς παιδείας ἱερεὺς· τί δὲ αὐτοὶ ἀπεκρίναντο ἢ ἐδιδάχθησαν· ἀνευρών δὲ πᾶσαν τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν ἀκριβῶς ἐπ' αὐτοῖς φυλαχθεῖσαν, ἐδοκίμασεν ἅμα τοῖς ἀμφ' αὐτὸν ἱερόσι βουλευσάμενον, μὴ χρεῖται ἀναβάπτισαι τοὺς ἅπαντες ἐν ἀπλοτητῇ τῆς θείας χάριτος ἀξιοθέτας· τὰ δὲ ἄλλα περὶ αὐτοὺς ἐπλήρου, ἃ θέμις μόνους τοὺς ἱερωμένους μυσαγωγουῦτας τῶν ἀθανάσιον δὲ καὶ τοὺς ἄλλους παῖδας οἱ πρεσβύτεροι καὶ διάκονοι ἐν τῷ παύσει ἐτύχανον, ὑπὸ μάρτυρι τῷ θεῷ, τοῖς ἰκεταῖς παρέδωκεν ἀναστῆναι τῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ ἀγαγεῖν ἐφ' ὃ ἐμμήσαντο· μετ' οὗ πολὺ δὲ, ὁμοδίαστον καὶ υπογεγραφέα τὸν ἀθανάσιον εἶχεν· ὃ δὲ ἀρχαῖς, γραμματικοῖς τε καὶ ῥήτοσι φάσκας, ἠδὴ εἰς ἀνδρας τελῶν, καὶ περὶ τῆς ἐπισκοπῆς πείραν ἔδωκε τοῖς ὀμιλησασιν αὐτῷ σοφοὺ καὶ ἐλλογίμου ἀνδράσι· ἐπεὶ δὲ ἐτελεύτησεν ἀλέξανδρον, διαδοκὸν αὐτὸν καλαλιπὸν, ἐπὶ μᾶλλον ἐπέδωκεν ἢ περὶ αὐτῷ δοξα, βεβαιουμένη ταῖς οἰκίαις δρελαῖς, καὶ τῇ μαρτυρίᾳ τῆς μεγάλου ἀντωνίου μοναχοῦ μετακαλουμένου γὰρ αὐτῷ ὑπήκουε, καὶ ταῖς πόλεσιν ἐφόιτα· καὶ εἰς τὰς ἐκκλησίας συνήει καὶ οἱς ἐδόξαζε περὶ θεοῦ, συνεψηφίζετο καὶ φίλον ἐν πᾶσιν εἶχεν αὐτὸν, καὶ τὰς

A officium sacrosque Ecclesiarum titus exprimebant, quamdiu quidem scenam illam absque periculo esse animadvertit, delectabatur spectaculo, nec mediocrem ex eare capiebat voluptatem. Postquam vero arcana quoque mysteria exprimere cœperunt, perturbatus est animo; vocatisque ad se Primoribus Cleri, pueros ostendit. Cumque eos comprehensos adduci iussisset, sciscitatus est ex iis, quoniam lusus ipsorum esset, & quid in eo dicerent, quidve agerent. Illi metu percussi, initio quidem negarunt. Sed cum Alexander quaestioni instaret, confessi sunt Episcopum ac præfulem fuisse ipsis Athanasium: & quosdam pueros qui nondum mysteriis initiati fuissent, ab illo esse baptizatos. Hos Alexander accurate interrogavit, quidnam ipsis dixisset fecissetve ludi illius Episcopus; & quid ipsi respondissent, quidve edocti essent. Cumque omnia juxta ordinem Ecclesiasticum exacte in illis servata esse deprehendisset, communicato consilio cum sacerdotibus quos circa se habebat, censuit non rebaptizandos esse eos, qui in simplicitate divinam gratiam semel percipere meruissent. Reliqua vero quæ à solis sacerdotibus baptismum tradentibus administrari fas est, in illis supplevit. Athanasium porro aliosque pueros qui in eo ludicro Presbyterorum aut Diaconorum partes egerant, sub divino testimonio parentibus ipsorum tradidit, quo ipsos ad Ecclesiarum ministerium educarent, informarentque ad ea officia quæ fuerant imitati. Nec multo post Athanasium in contubernium suum adscivit, eumque Notarium deinceps habuit. Qui cum probe institutus fuisset, & Grammaticorum ac Rhetorum scholas frequentasset; ubi virilem ætatem ingressus est, etiam ante Episcopatum iis qui cum ipso in colloquium venerant, prudentiæ ac doctrinæ suæ experimentum dedit. Postquam vero Alexander fato functus esset successore eo derelicto, multo amplius crevit ejus existimatio, tum virtutibus ipsius tum magni Antonii monachi testimonio confirmata. Etenim Antonius quoties ab illo accerferetur, obtemperabat, & ad urbes accedebat, & unâ cum illo veniebat ad Ecclesias, ejusque fidem de Deo, suffragio suo comprobabat. Denique in omni vita eum semper amicum habuit;

ejusque adversarios & inimicos averfa- A
tus est. ἀνανημένους ἢ ἀπεχθάνομένους ἀπὸ ἀπε-
σρέφετο.

CAPUT XVIII.

Κεφ. ιη΄.

Quomodo Ariani & Meletiani, Athanasium illustrem reddiderunt. Deque Eusebio, qualiter Athanasium sollicitavit ut Ariam susciperet. Et de voce Consubstantialis, quomodo pra ceteris omnibus Eusebius Pamphili & Eustathius Antiochenus inter se contenderunt.

Ὅτι οἱ ἀρειανοὶ καὶ μελετιανοὶ περιφανῆ ἐποίησαν ἀθανάσιον καὶ περὶ εὐσεβίου, καὶ ὅπως ἀπειράτω ἀθανάσιος διέταξε αὐτὸν καὶ περὶ τῆς λέξεως τῆ ὁμοουσίᾳ ὅπως μάλιστα τὸν ἀθανάσιον παμφίλου εὐσεβίου, καὶ εὐστάθιου ἀντιοχείου ἐσαείαζον.

Sed celeberrimum eum reddiderunt Arii ac Meletii sectatores: qui cum semper insidias ei struxerint, nunquam tamen jure illum convincere potuerunt. Ac primum quidem Eusebius, scriptis literis eum tentavit ut Arianos susciperet: minatus absque scripto se illum damno affecturum, nisi partuisset. Sed cum ille non cederet, affirmans suscipiendos non esse eos, qui ad veritatem interpolandam novam haresin excogitassent, & Nicænae Synodi sententia excommunicati fuissent, operam dedit Eusebius, ut Imperator ipse Arium susciperet, ac redeundi licentiam ei concederet. Verum quæ ratione istud factum sit, dicam paulo post. Tunc temporis vero rursus inter se dissidere cæperunt Episcopi, dum vocem Consubstantialis scrupulosius examinarent. Nam alii quidem eos qui vocem istam probarent, impie loqui censebant, quasi filium sine subsistentia assererent, idemque cum Montano ac Sabellio sentirent. Alii vero, contrariæ sententiæ assertores non secus ac Gentiles averfabantur, eisque objiciebant, quòd Deorum multitudinem inducerent. In his porro altercationibus præcipue se exercuerunt Eusebius Pamphili, & Eustathius Antiochenus. Nam cum uterque eorum, fate-retur filium Dei propriam habere subsistentiam, perinde tamen quasi se invicem non intelligerent, alter alterum accusabat. Et Eustathius quidem Eusebium infimulabat, quòd ea quæ Nicææ decreta fuerant, innovaret. Eusebius vero, ea quidem se approbare dicit: sed Eustathio opinionem exprobrat Sabellii.

Mάλιστα ἡ ἐνδοξότατον αὐτὸν κατέστησαν οἱ τὰ ἀρεῖα καὶ μελετίου φρονή-
τες. Αἰεὶ μὲν ἐπιβελδύσαντες, ἐδοκίμασαν
δικαίως αὐτὸν ἐλεῖν δόξαντες. Τὰ μὲν ἐν πρώ-
τα δι' ἐπιστολῆς ἐπιεράθη αὐτῷ διστῆσαι,
δέχεσθαι τὰς περὶ ἀρίου· εἰ δὲ ἀπειθήσει,
κακῶς αὐτὸν ποιήσῃ ἀγροφῶς ἠπάξει· καὶ
δὲ ὅσα εἶξε, μὴ δεκτὰς εἶναι ἐπιστάμενοι
τὰς ἐπὶ νεωτερισμῶ τῆς ἀληθείας αὐτῶν
δύσοντας, καὶ περὶ τῆς ἐν νικαίᾳ συνόδου
ἀποκηρυχθείας, ἐπαδάσεν ὅπως αὐτῶν
ὁ βασιλεὺς περὶ δέξῃ τὸν ἀρεῖον, καὶ
κάθοδον αὐτῷ περὶ ἀρεῖαν· ἀλλὰ ταῦτα μὴ
ὡς ἐχρῆστο, ὅσα εἰς μακρὰν ἐξῆλθε ὅτι
ἔτε, πάλιν πρὸς ἐαυτὸν ἐσαείαζον οἱ ἐπι-
σκοποὶ, ἀρεβολογέμενοι περὶ τὸ ὁμοουσί-
ον ὄνομα· οἱ μὴ γὰρ, τὰς τὰτο περὶ δέχου-
μεν, βλασφημεῖν ὄντες, ὡς ὑπάρξει· ὁ-
τὸς τὸν υἱὸν δόξαντας, καὶ τὰ μὴ ἀνομι-
καὶ καθελλίᾳ φρονήτας· οἱ δ' αὖ πάλιν,
ὡς ἐλληνιστὰς τὰς ἐτέρας διέλεγοντο, ἐπι-
λυθείας εἰσαγάγειν διέβαλλον κατέλεγον·
τὸ δὲ μάλιστα περὶ τὰ τοιαῦτα, διστῆσαι
τε ὁ παμφίλος, καὶ διστῆσαι ὁ ἀντι-
χεύς· ἀμφότεροι μὲν γὰρ τὸν υἱὸν ἔδειξον
ὑποστάσει εἶναι ὁμολόγησι ὡς περὶ τὸν
ἀλλήλων μὴ ἐπαίοντες, ἀλλήλους διέβαλλον
καὶ διστῆσαι μὲν ἐπηγιάτο τὸν διστῆσαι
εἰς τὰ ἐν νικαίᾳ δόξαντα περὶ τὸ δόγμα
καυνομένοντα· ὁ δὲ, ταῦτα μὲν ἐσαεία-
ζον· διστῆσαι δὲ τὸν καθελλίᾳ ὄν-
τεν δόξαν.